

Під котóрим крáсная дéвущка с молоццём сто́яла,
 Їона ж йому та́йнои речі, речі говори́ла:
 Што ты, па́рінь, па́рінь, па́ріне́чик, ни жини́сь годо́чек,
 Поку́дова крáсная дéвка подро́стєть с вершо́чек.
 Ни послúшал рассукин-син ва́рвар, та взяв йожини́вся;
 Ни взяв собі крáсною дéвку, а взяв йудови́цю.
 Я ў вдóвущки рáзної сна́рòвущки, ніто што в дéвущки.
 Йудóвущка білу по́стіль сла́ла, пла́кала, рыда́ла,
 Вона́ свогó прэ́жне́го му́жа, му́жа спомина́ла:
 «Ну я с прэ́жним му́жем, му́жем, мужинё́чком в светі нажи́лася,
 «За тобо́ю, разбе́стія ва́рвар, го́ря набрала́ся;
 «Ну я с пéрвым мужем, му́жем, му́жинё́чком собі діток ма́ла,
 «За тобо́ю, разбе́стія ва́рвар, йусі́х разо́гна́ла.

(Село Солнцевка Харьковской губ. Какъ эта, такъ и слéдующія пёсни изъ
 с. Солнцевки записаны при содѣйствіи Д. И. Эварницкаго).

№ 455.

(Тамъ - же).

Ой, ви́шеньку, чи́решеньку з ве́рху кучи́рява!
 Дівчи́нонька коза́чінька та́й причарува́ла.
 Чару́й, чару́й, дівчи́нонька, коли́ довело́ся,
 Коли́ мое бі́ле лі́чко с тво́ім поняло́ся.
 Ні́ще грéблi сто́ять ве́рби, що ни я сади́ла;
 Ой не має, та́й не буде, кого́ я люби́ла.
 Уже́ ж ті́і ве́рби в кру́чу похили́лись;
 Нема́ ж того́ милéнького, з я́кім я люби́лась.
 Ве́рби ті́і повсиха́ли, могó мило́го схова́ли;
 Ве́рби ті́і погни́ли, могó мило́го ли́хі люде́ извилі́.

№ 456.

(Село Солнцевка).

Заболі́ла голо́вонька, ой, Бо́же, умру́!
 Ой піді́те, приведі́те, кого́ ві́рно я люби́ю;